

KÉZFOGÁSOK

MARIJA ŠIMOKOVIĆ

EGYEDŰL

és fogaink között majd zsiros föld terül el
a föld meg egyszerre porrá változik
a por majd mint az ökrök úgy csókolnak körül
nem szeretem hogy a halálban se nem látsz se nem hallasz
mert milyen halál az ilyen
mert milyen halál az ilyen
összeszedem majd minden erőmet ha meghalok
lelkem az égben a felhők mögött
lelkem az égben a felhők mögött
halál az ha a vér fehér gyöngyökké változik
azt hiszed eljön a bőség
igazgyöngyök nincsenek már
halál az ha mindenki azt hiszi hogy élsz
s neked semmihez sincs kedved
halál az ha este egyedül vagy otthon
a város nagy az ég végtelen
halál az ha egyszerre minden megáll benned
mások hallgatnak érzik ezt
szereted őket
halál az ha megálmodod világűri zuhanásod
sehol szilárd talaj és senki se ébreszt téged
halál az ha egy költő átírja versedet
és híressé lesz
halál az ha tavalyi szeretődöt
egyszerre eléd tárja az értelem
halál az ha szeretsz valakit
s elgázol egy örült
halál az ha meghal a nap
mely nagy volt s helyébe csak kisebb születik
halál az ha hajnalban lepényt vennél
de kenyér se kapható
halál az ha gyereket szeretnél szülni
s csak később jössz rá hogy nem is vagy nő

halál az ha megszűnsz a végtelenbe szállni
s hiszed hogy így sokkal jobb lesz már
halál az ha díznót vágnak
s utána hagymás vért esznek az emberek
halál az ha iskolába indulsz s felszólítanak
sehol senki csak te vagy egyedül
öregén ráncosan ébredsz
halál az ha meghalsz és senki se emel
fejed fölé kökeresztet arany betűkkel nem írja rá
isten segítse lelkét
vagy legyen könnyű a föld néki mint kiskacsa lelke
nem
azt akartam mondani halál nincs is
és csak a gyávák halnak bele halálfélemükbe
belőlük később tavaszi tulipánok nőnek
csak színesek de nem illatoznak
elnyílnak gyorsan s csak hagymájuk marad meg
mely a pincébe kerül később éjjel hallgatjuk
hogy ott lent egeret játszik s mikor felébredsz
látod hogy apa az ajtóra szögezi s még mozog
azután sokáig senki sem akar a pincébe menni
senki sem hal meg már ezután a gyerekek sem
akik a búzatengerben a szellők játékán nőttek magasra
a szénában a termékeny zsíros földben
hallottam hogyan fuldokolnak az emberek éjjel lopakodva
költöznek a hatalmas görögdinnyék belsejébe
a dinnye lassan telemelkedik majd megáll
veszettül forog és így átforrósul
így forrón csendben felrepül
új csillag születik az égen
új csillag új csillag
egyedül én nem szeretem csak hogy egy dinnyébe
egy lélek kerül
mert miért van az ember halálában is
e g y e d ü l

ÉJSZAKA VAN

éjszaka van akkor ha apám két különböző
álom között szólal meg fájdalommal nyitja pilláját
és hosszan néz a sötétben emlékezik
a régi házban valakinek cseresznyét osztogatott
éjszaka a bozótba ment és hallgatta
hogy az embereknek milyen jól megy soruk
de sohasem oldotta meg
a titkot

egyszer aztán megfestette a cserjét egyszer
amikor én már szemébe néztem és ő már
nagy volt azt mondta itt vannak
és senki sem volt és kérdezte hallod-e
és semmit semmit sem hallottam apám
a bozótban maradt titokban
éjszaka van ha kihál a fény és éled a tűz
a szobákban hol asszony és ember ölelkeznek
szomjasan nedvesítik szájukat
szomjasak feledni a békétlenséget egymásra is szomjasak
míg a gyerekszobákban megbújnak és hallgatóznak
a nagy dolgok félnek apám suttogásától
a baba is hallgatózik a gyerekszobákban
önmagának ígéri majd ha megnövök
éjszaka van ha a macskák kilopóznak az udvarokból
farkukat büszkén éhesen lengetik hogy később
azt mondhassák amit a gyerekek az ablak alatt
az elalvók ablaka alatt
aztán dacosan mint a gyerekek visszatérnek
és alszanak a házzal az udvarokban
éjszaka van mikor álomba zárulnak a titkok
amikor azokkal találkozunk és beszélgetünk
akik nincsenek már de itt voltak ágyainkban
melyekben csak aludtak mint mi ugyanúgy
dacosan álmodjuk meg őket de nem valljuk be ezt
ha nem tudjuk akkor se valljuk be ezt
éjszaka van ha csodás dolgok jönnek
ilyenkor mindenhatóak vagyunk
az éjszaka egy lehűtött dinnye ha fáradtan
álmodva térünk meg házainkba

ÉPPEN MINT MI

és éltek már emberek itt
e város házaiban
találkoztak szerettek örültek
megálltak ezekben az utcákban
szerelmeiket a csillagokba vésték
meséltek egymásról sírtak is
villamosoztak
ismerős állomásokon szálltak le
s eldobták jegyeiket
futottak egymáshoz
éppen mint mi

szombatjaikat szerdáikat élték
szerettek vádoltak bolondoztak
lehet hogy ugyanazok a cigányok
húzták nekik
együtt énekeltek a dalt
szerelemben bánatban
éppen mint mi
együtt énekeltek
örömmel örültek félve féltek
de mi történt velük
hogy többé nincsenek már

Francz Mihály fordításai